

Segundo premio de narrativa

A VELLA E O PERCEBE

Un día, aí atrás,(tan só uns cantos miles de millóns de anos), cando Deus andaba a argalla-lo mundo, tivo un erro fatal. Home, si, claro, coas présas ... ¡Facer todo en 6 días¡. ¡Así saen logo as cousas¡. Rápido pero mal.¡Hai que tomalo con calma, que con présa non se chega a ningures, ¡ nin que se acabase o mundo¡ (Nunca mellor dito).

Pois ben. Andaba El creando nos seres e ía polo "P" do manual de creación: "Cómo crea-lo mundo en 6 días e tirarse á bartola ó séptimo":

- A ver ... ¡porco¡ - ¡ zas ¡. Porco creado-...¡ polbo¡ - ¡zas¡. Polbo creado - ... ¡A¡¡.¡ Salteime un¡. A ver ... si ... ¡ ahá¡: "Auga, lume, saraiba e neve;

polos poderes que teño,

quero que apareza... ¡ o percebe ¡".

E así naceu o percebe. Pero aquí non remata a cousa, porque resulta que rondaba por alí unha lingua que escapara do bote en que estaba.

-¡Pero home¡, ¿ qué fas aquí? - dixo Deus- ¿Non che dixen que xa te chamaría cando me fixeses falla?.

Pero a lingua, nada, nin caso, seguiu correndo e colouse nun percebe. Ó instante, éste comezou a falar polos cóbados. E dixo Deus:

-¡Cago na lingua¡. ¡ Xa escarallou todo¡. ¿ Onde se viu un percebe parlante?. ¿Que fago eu agora?. ¡ Sabe Deus ¡ (de aí a expresión).

Ben, facer, non fixo nada, así que, por instinto, o percebe foise reproducindo, e algún dos seus descendentes chegou ata hoxe. Esta é a historia dun deles:

Isolina era unha velliña que vivía a carón do río. Vivía sola, pois o marido morrera había tres anos. A soidade púña triste, por iso lle gustaba tanto saír a pasear.

Pois un día decidiu dar unha volta pola costa para que o romper das ondas e as gaivotas lle fixesen compañía.

Camiñou durante horas por eses fermosos cantís de Ortegá. Percorreu tódolos recunchos coñecidos da costa da súa vila. Visitou tódolos niños de gaivotas que había, e, para disimular a súa soidade, mesmo se facía a tola:

- ¡Non, non, señora gaivota! Non me podo quedar a toma-lo té. Xa é tarde dabondo.

Tamén me convidou a señora garza e o pelicano, pero díxenlles que non. Como verá, non podo rechazalos a eles e agora quedar con vostede. Ademais, téñome que ir.

E así andaba.

Cando se comezou a pór o sol, emprendeu o camiño de regreso a casa. Nestas que ía camiñando e de pronto esfondouse o chan que estaba pisando. E non sabía nin cómo (máis ben de cú) nin cara onde ía. E alá vai a vella arrolando costa abaixo, pegando brincos, pinchacarneiros, voltas, reviravoltas e volteretas.

Cando parou estaba máis mazada ca un polbo, e tiña uns croques na cabeza que non se contaban cos dedos das mans (nin dos pés).

Atopábase nun lugar escuro, coma unha cova. Púxose en pé e comezou a andar, buscando unha saída. Íase apoiando nas paredes para non se perder. Xa levava un bo anaco camiñando cando veu algo de luz. Agora xa se vían as paredes, e polo visto alí había abundancia de percebes.

- ¡Vaia festa que facía eu aquí! - dixo para si.

Probou a soltarse da parede a ver se podía terse en pé, pero nada máis separa-la man volveu a zoupar. Aínda estaba moi magoada. Seguíu camiñando apoiada contra a parede da cova

cando, de súpeto, dixo unha voz :

- ¡ Ai! ¡ Díaño de vella! ¡ Xa me estragou a cuncha a condeada! ¡ Se xa sabía eu que hoxe non era o meu día de sorte!
- ¿ Quen fala? - preguntou asustada Isolina- ¿ quen anda ahí?.
- ¿Quen vai ser?- dixo a misteriosa voz- ¡Eu!- ¿Non me ves?. ¡ Estasme esmagando coa man!
- Eu só teño na man unha presa de percebes.
- ¿ Parecéche pouco?. ¡ Mira para eles! - e botoulle a lingua.
- ¡ Arrea! - berrou a vella, sorprendida ó ver un percebe parlante -. Mira que che teño visto cousas raras, pero coma esta ...
- ¿ E que?. ¿ Que che parece se nos soltas?.
- Si, si, como non, pero ... ¿ é que falades todos? .
- Non. Só eu, pero eles seguen sendo os meus compañeiros de piña. ¿Non si?.
- Home, si, perdoa. E... ¿ como te chamas?.
- Eu son Eugenio. Este do meu lado é o Marcos; éche un caralleiro; o de máis alá é o Roberto; sempre está moi calado; aquel gordiño e baixo é o Toniño, e este pequerreño é Xanciño. Encantados todos de coñecerte. Ti es ...
- ... Isolina. “Iso” para os amigos. Encantada de coñecerte eu a ti tamén.

E déronse a man. Ben, a cuncha. Ben, cada un deu o que poido (coma na recolección de cartos para as festas) . Daquela fixéronse amigos.

Pasaron moito tempo xuntos: tardes xogando á baralla, ó mus, contemplando o mar, falando das súas cousas... Foron moitos anos de amizade.

Pero chegou unha idade na que Isolina foi demasiado vella para visitar a Eugenio. Xa non estaba para eses trotes de baixar covas escarpadas, etc... E como Eugenio, ben,

como todos sabemos, os percebes falan, pero non poden andar, así que non podía visitar a Isolina.

Pero tranquilos, non choredes, seguiron sendo amigos e comunicábanse. ¿ Que como?

¡Pois como vai a ser!. ¡ Como a xente normal!: ¡ por carta! .Si, si, por carta. Isolina metía a carta nunha botella, púíalle a dirección, botábaa ó mar e listo. E Eugenio, o mesmo. Como “Iso” vivía xunta o río ... Non é nada do outro mundo escribir cartas en botellas. ¡Ca!.
Pois si, foi unha bonita amizade, e aínda o é, así que, se atopades unha botella que poña:

Eugenio Crustáceo Exquisito

Cova da auga salgada, piña 9 , apartado 1

Cantil do Ortegal , Galicia

... ou ...

Isolina Xanoné Solitaria

Casa do río

Ortegal, Galicia.

... non a collades, pois estariades interferindo unha gran amizade, ademais , ¿ que vos importa?. Non se lee o correo alleo.

¡Ah!. Case se me esquece. Se algún día , paseando por un cantil, caedes nunha cova (se sobrevivides á caída), e topades cun percebe parlante, tratádeo ben, e, por favor, comunicádemo por carta. ¿ Que cal e a miña dirección?. ¡ Estariamos apañados se volo dixese!. ¡ Non vos importa!. Mandade a carta por correo mariño.

DAVID VILELA FREIRE

4º ESO

IES CEDEIRA